

PROP DE VOSALTRES

El Concili Provincial Tarraconense fa 25 anys

Benvolguts diocesans:

El dia 8 de setembre de 1994 va ser convocat amb goig el Concili Provincial Tarraconense. Aquesta era l'expressió que van utilitzar els bisbes en el Decret de Promulgació de les resolucions conciliars al juny de 1996.

Des de gener a juny de 1995 van tenir lloc al Casal Borja de Sant Cugat del Vallès les sessions de treball dels membres, elegits i nomenats per a aquesta finalitat, de totes les diòcesis amb seu a Catalunya. La cloenda es va celebrar a l'Església Catedral Metropolitana de Tarragona, seu primada, en la Solemnitat de la Pentecosta, dia 4 de juny del mateix any. Bisbes, sacerdots diaques, religiosos, agents de pastoral i laics en general van dialogar sobre els diversos temes que preocupaven a l'Església i que se centraven en un focus comú: com evangelitzar, presentar a Jesucrist, a la societat actual. En el Prefaci del document final es pot llegir: «Constatem, amb l'alegria que és fruit de l'Esperit Sant, que el Concili que hem celebrat ha estat una joiosa experiència de comunió eclesial, arrelada en la mateixa comunió trinitària del Pare, el Fill i l'Esperit Sant.»

Amb seguretat molts de vosaltres us recordareu d'aquell esdeveniment que es va viure amb molta intensitat per part de totes les comunitats catòliques. Alguns van participar-hi activament, altres van donar el vostre suport i tots van demanar en les vostres oracions al Senyor pels bons fruits del Con-

cili que a tots interessava com un regal i com un repete. Vagi per davant l'agraïment actual als protagonistes d'aquell moment i, per descomptat, el desig de no oblidar mai les resolucions i l'entusiasme que va generar a les nostres diòcesis. Es pot pensar que molts dels cristians actuals no van viure i no recorden aquest Concili. Alguns opinaran que és una cosa del passat amb poca incidència en el present. Però no; aquella experiència eclesial va ser molt important, és part de la nostra història de fe i, després de la seva lectura, s'observa que conté una gran quantitat d'intuïcions amb grans possibilitats per atendre l'evangelització del present. Els responsables actuals de les nostres diòcesis estem obligats

a informar i revitalitzar els continguts conciliars per a totes les comunitats cristianes.

Durant aquest curs celebrem, per tant, el 25 aniversari dels treballs i de la clausura del Concili. És un període de temps que ens permet valorar millor el que va significar aquell esdeveniment. El seu record coincideix en la nostra diòcesi amb un temps de reflexió i de preparació d'un nou Pla Pastoral. Pot ser molt útil per a la pròpia reflexió i per enfortir algunes línies pastorals que allà es contenen. Donarem informació sobre determinades activitats i celebracions que s'organitzen amb motiu d'aquest aniversari. Us convidem a participar-hi.

Acabo aquesta primera aproximació assenyalant els títols dels quatre grans temes que van ser objecte de 170 resolucions: I) Anunciar l'Evangeli a la nostra societat. II) La Paraula de Déu i els sagraments en les nostres Esglésies. III) La sol·licitud pels més pobres i marginats. IV) La comunió eclesial i la coordinació interdiocesana de les nostres Esglésies. La publicació d'aquests temes anava acompanyada per un Decret de Promulgació, signada per tots els bisbes amb seu a Catalunya, un Prefaci a les resolucions i un Missatge final del Concili que, dirigit pels pastors a tot el Poble de Déu, acabava amb aquesta frase: «Voldríem que a tots els arribés l'alenada d'aire fresc que l'Esperit suscita en les nostres Esglésies.»

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

El grup Hakuna obre el curs

A la Parròquia de la Mercè de Lleida, tots els dilluns a les nou de la nit ens reunim un grup de joves anomenat Hakuna. Cada vegada som més i ve gent de totes les edats. Cantem, adorem a Crist, i després ens reunim plegats per sopar compartint temps i experiències.

Però, qui som realment? Som cristians que junts seguim a Crist, compartint un estil de vida que aprenem agenollats davant de Crist Hòstia. I així aprenem a viure alegrement de genolls davant el proïsme, davant la vida i enfront del món.

Creem espais de vida en els que contagem la Vida. Gaudim de tot —fins i tot d'allò que el món

menysprea— perquè tot és bo i així donem glòria a Déu. Desitgem col·laborar amb l'Esperit per transfigurar totes les realitats. Tenim l'obstinació de viure amb cara alegre de ressuscitats. Volem fer de la vida una festa i fer de les festes moments de vida.

Ens expressem habitualment amb música: vivim allò que cantem i alhora cantem allò que vivim. També amb música volem recordar al món la bellesa de la vida i ensenyar-vos la bellesa de Crist. Us hi esperem els dilluns amb les mans obertes.

Luis Trincado Ocejó

CERCA DE VOSOTROS

El Concilio Provincial Tarraconense cumple 25 años

Queridos diocesanos:

El día 8 de septiembre de 1994 fue convocado con gozo el Concilio Provincial Tarraconense. Esa era la expresión que utilizaron los obispos en el Decreto de Promulgación de las resoluciones conciliares en junio de 1996.

Desde enero a junio de 1995 tuvieron lugar en el Casal Borja de Sant Cugat del Vallés las sesiones de trabajo de los miembros de todas las diócesis con sede en Cataluña, elegidos y nombrados para tal fin. La clausura se celebró en la Iglesia Catedral Metropolitana de Tarragona, sede primada, en la Solemnidad de Pentecostés, día 4 de junio del mismo año. Obispos, sacerdotes, diáconos, religiosos, agentes de pastoral y laicos en general dialogaron sobre los diversos temas que preocupaban a la Iglesia y que se centran en un foco común: cómo evangelizar, presentar a Jesucristo, a la sociedad actual. En el Prefacio del documento final se puede leer: «Constatamos, con la alegría que es fruto del Espíritu Santo, que el Concilio que hemos celebrado ha sido una gozosa experiencia de comunión eclesial, enraizada en la misma comunión trinitaria del Padre, el Hijo y el Espíritu Santo.»

Con seguridad muchos de vosotros os acordáis de aquel acontecimiento que se vivió con mucha intensidad por parte de todas las comunidades católicas. Algunos participasteis activamente, otros disteis vuestro soporte y todos pedisteis en vuestras oraciones al Señor por los buenos frutos del Concilio que a todos interesaba como un regalo y como un reto. Vaya por delante el agradecimiento actual a los protagonistas de aquel momento y, por supuesto, el deseo de no olvidar nunca las resoluciones y el entusiasmo que generó en nuestras diócesis. Cabe pensar que muchos de los cristianos actuales no vivieron y no recuerdan dicho Concilio. Algunos pensarán que es algo del pasado con poca incidencia en el presente. Pero no; aquella experiencia eclesial fue muy importante, es parte de nuestra historia de fe y, tras su lectura, se observa que contiene una gran cantidad de intuiciones con grandes posibilidades para atender la evangelización del presente. Los responsables actuales de nuestras diócesis estamos obligados a informar y revitalizar los contenidos conciliares para todas las comunidades cristianas.

Durante este curso celebramos, por tanto, el 25 aniversario de los trabajos y de la clausura del Concilio. Es un período de tiempo que nos permite valorar mejor lo que significó aquel acontecimiento cuyo recuerdo coincide en nuestra diócesis con un tiempo de reflexión y de preparación de un nuevo Plan Pastoral. Puede ser muy útil para la propia reflexión y para fortalecer algunas líneas pastorales que allí se contienen. Daremos información acerca de determinadas actividades y celebraciones que se organicen con motivo de este aniversario. Quedáis todos invitados a participar de las mismas.

Acabo esta primera aproximación señalando los títulos de los cuatro grandes temas que fueron objeto de 170 resoluciones: I) Anunciar el Evangelio a nuestra sociedad. II) La Palabra de Dios y los sacramentos en nuestras Iglesias. III) La solicitud por los más pobres y marginados. IV) La comunión eclesial y la coordinación interdiocesana de nuestras Iglesias. La publicación de estos temas iba acompañada por un Decreto de Promulgación, firmada por todos los obispos con sede en Cataluña, un Prefacio a las resoluciones y Mensaje final del Concilio que, dirigido por los pastores a todo el Pueblo de Dios, terminaba con esta frase: «Quisiéramos que a todos les llegase el sople de aire fresco que el Espíritu suscita en nuestras Iglesias.»

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Batejats i enviats

En arribar la Jornada del Domund, que aquest any celebrem en el marc del Mes Missioner Extraordinari convocat pel papa Francesc, estem convidats tots els cristians a viure el nostre compromís de batejats. És clara la voluntat de Jesús de que el Baptisme sigui el camí d'iniciació a ser deixebles seus, és a dir, seguidors d'Ell: «Aneu i feu deixebles meus a tots els pobles, batejant-los...» (Mt 28,29).

Des dels inicis de la història dels seguidors de Jesús, apareix el Baptisme com la forma d'entrada a la Comunitat (Fets 2,38). Per tant, els batejats som aquests enviats per Jesús a propagar la Fe, a dir a tothom que tenim un Déu Pare que ens ha manifestat el seu amor en el seu Fill, Jesús, que per nosaltres ha donat la vida i ens acompanya en el camí, com

a bon germà, i ha vessat el seu Esperit Sant que ens dona la força per estimar i sentir-nos enviats.

En aquest diumenge del Domund, si diem que estíem Déu no podem quedar-nos sols amb bones paraules, hem de sentir-nos enviats fora de nosaltres perquè tota l'Església és missionera; primer al nostre entorn més proper: família, amics i societat on ens movem, i després obrir-nos més als països on encara no coneixen Déu ni el seu amor envers ells.

Per tant, el nostre cor de batejats ha d'experimentar un canvi, ja que un cor que estima és capaç de vèncer l'egoisme, de deixar de pensar únicament en les necessitats pròpies i llençar-se a pal·liar les necessitats dels altres. «La fe sense obres és morta» (Jm 2,26). La nostra fe ha d'irradiar-se fora, no pot quedar-se tancada en nosaltres. Hem de sentir-nos, avui especialment, missioners amb els que viuen terres enllà i pregar per ells, pel sacrifici de les seves vides, pels seus treballs, no exempts d'esforç, penúries i, actualment, de fortes persecucions.

També la nostra almoïna és molt necessària. Els missioners han d'atendre molts cossos famolencs, instruir moltes persones sense cap tipus de cultura o aprenentatge, i Déu i ells esperen la nostra generositat.

No hem de pensar mai que no tenim res a aportar o que no fem falta a ningú. Fem falta a molta gent. No ens guardem la fe i els diners sols per a nosaltres. Jesús, el Messies, ha vingut per a tots els pobles, i nosaltres, pel nostre Baptisme, som enviats a tots.

Això ens ha d'omplir el cor de joia. JESÚS HA VOLGUT FER-NOS CO-PARTÍCIPS D'ESTIMAR, FENT-NOS SENTIR ENVIATS.

Els delegats de Missions de Catalunya

Frater convoca el 39 Concurs de Narracions

L'associació Frater (Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat) ha fet pública la convocatòria del 39 Concurs de Narracions Frater 2019/2020-Memorial Mn. Martí Sandiumenge. Les narracions han d'ésser inèdites i originals, i el tema ha de tractar sobre el món del malalt i/o minusvàlid. Les obres s'hauran de presentar a Frater Lleida (c/ Maragall 4, baixos, 25003) abans del 31 de gener de 2020.

Frater és una associació sense ànim de lucre. Considera que tot treball de sensibilització ajuda a que les persones amb discapacitat siguin acceptades i integrades a la societat. Aquest és un dels seus principals objectius. L'associació intenta assolir aquest objectiu a partir d'activitats com el concurs, les xerrades, la promoció del voluntariat i les activitats de formació i d'oci i temps de lleure. Per a més informació: lleidafrater@gmail.com

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

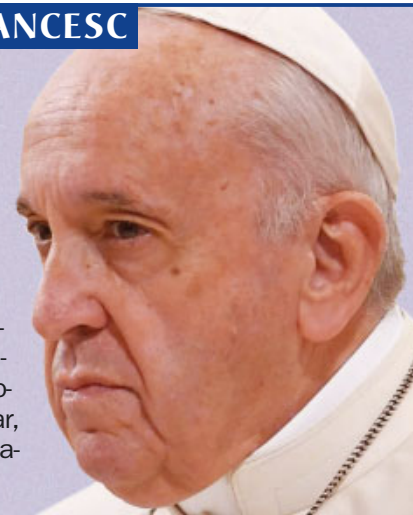

@Pontifex: «Cal més força per reparar que per construir, per recomençar que per iniciar, per reconciliar-se que per estar d'acord. Aquesta és la força que ens dona Déu» (22 d'agost).

@Pontifex: «Que el Senyor obri els nostres cors a les necessitats dels pobres, dels que truquen a la nostra porta cercant el reconeixement de la seva dignitat com a persones» (22 d'agost).

@Pontifex: «Tots hem estat creats a imatge i semblança de Déu i tenim la mateixa dignitat. Detinguem l'esclavitud!» (23 d'agost).

@Pontifex: «Qui s'apropa a Déu no es desanima, tira endavant: recomença, torna a provar, reconstrueix» (26 d'agost).

«Tenim la responsabilitat d'obrir camins per fer entenedor l'Evangeli»

Mn. Lluís Sallán Abizanda és des del passat 2 de setembre el nou Vicari general de la diòcesi, i hem volgut parlar una mica amb ell de la seva trajectòria i de com veu l'Església.

Ha estat fàcil dir que sí al bisbe Salvador?

Ha estat sorprenent que em fes la proposta ja que segons la societat estic a les portes de la jubilació. Però, a la vegada és un sí confiat. Confio amb ell i compto amb la cooperació, la simpatia i la pregària de moltíssima gent, que m'ho han expressat explícitament.

Com va néixer la seva vocació sacerdotal?

Quan va ser el moment d'anar a estudiar a un institut fora del meu poble, Sant Esteban de la Litera, li vaig dir al meu pare que volia anar al Seminari de Lleida. Llavors tenia 12 anys.

En la seva trajectòria educativa hi té un pes la ciutat de Vitòria, com va ser que hi va anar a estudiar?

L'itinerari educatiu a Lleida es va trencar en el moment que els seminaristes del meu curs vam acabar el nivell de filosofia i llavors havíem de cursar teologia, però hi havia la plaça de bisbe vacant. Vaig demanar poder traslladar-me a Vitòria per poder seguir estudiant, ja que a Lleida no ens oferien la formació per diversos motius. Allà vaig conèixer una nova mentalitat i una nova llengua. Va ser una experiència intensíssima, tant, que any rere any torno a Vitòria. Vaig al monestir benedictí d'Estiballiz i allí faig exercicis i em trobo amb antics companys.

Com afronta les seves responsabilitats?

Ho visc amb pau i tranquil·litat perquè no estic sol, és obra de l'Esperit i també tinc companys al costat. Aquest estil de treball el vaig recuperar quan vaig tornar a Catalunya per acabar els estudis a Barcelona durant l'episcopat del bisbe Malla. Em van demanar que em fes càrrec dels joves i vaig viure una dimensió nova. Vaig entrar a formar part del

Servei de Colònies, a l'antiga Granja Escola de la Diputació, que estava ubicada a l'actual facultat d'Agrònoms. La idea de servei, d'acompanyar joves... em van calar fort. Llavors vaig veure que volia ser capellà i educador, i vaig cursar Magisteri.

També va ser director de l'Episcopal durant 20 anys, quin records en guarda?

Primer vaig arribar a l'Episcopal com a responsable de Pastoral, per encàrrec del bisbe Malla, però vaig fer un salt a la subdirecció i d'allí a director rellevant a Mn. Pardell. Totes aquestes experiències han valgut la pena. És en el camp de l'educació on em sento còmode.

Com veu la realitat de l'Església actual?

La veig amb il·lusió, per una banda. Estem vivint en un moment absolutament creatiu. Ha canviat el context cultural i social en el qual anunciàvem l'Evangeli i en aquest nou context tenim la responsabilitat d'obrir camins per fer-lo entenedor. Per l'altra, tenim el repte a no adormir-nos. A nivell diocesà, vull donar les gràcies a tants laics i a tants voluntaris... Tenim el repte d'adaptar-nos als nous llenguatges.

REFLEXIONS

Recollint aspiracions universals de la humanitat

Els documents del Concili Vaticà II, i la Constitució *Gaudium et Spes* especialment, contenen principis, reflexions, trucades i afirmacions que recullen aspiracions universals de la humanitat, afirmacions que porten a possibilitar el diàleg en un món plural i impulsores del reconeixement i el respecte a la dignitat humana.¹

Lluny de mirar el món i les ciències com a enemics, el Concili va llançar l'Església al diàleg, a la recerca, a potenciar les possibilitats que ofereix el nostre món, buscant sempre el bé del gènere humà. «Les persones i els grups socials estan assedegats d'una vida plena i d'una vida lliure, digna de l'home, posant al seu servei les immenses possibilitats que els ofereix el món actual (...)».

El món modern apareix alhora poderós i feble, capaç del millor i del pitjor, ja que té obert el camí per a optar entre la llibertat o l'esclavitud, entre el procés o el retrocés, entre la fraternitat o l'odi. L'home sap molt bé que està a la seva mà el dirigir correctament les forces que ell ha desencadenat, i que poden aixafar-lo, servir-lo. Per això s'interroga a si mateix. «Com més creix la potència de l'home, més àmplia és la seva responsabilitat individual i col·lectiva». Aquestes últimes afirmacions podríem pensar que estan extretes per exemple del *Principi de responsabilitat* de Hans Jonas, però, formen part de la constitució *Gaudium et Spes*.

El Concili Vaticà II va obrir «les finestres» de l'Església i va afirmar amb força que «els goigs i les esperances, les tristesses i les angoixes dels homes del nostre temps, sobretot dels pobres i de tots els que pateixen, són alhora els goigs i esperances, tristesses i angoixes dels deixebles de Crist. No hi ha res veritablement humà que no trobi ressò en el seu cor».

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites»
I Congrés Mundial de Bioètica,
El Escorial, 2017

¹ Concili Vaticà II. *Gaudium et Spes*, Missatge dels Pares del Concili Ecumènic Vaticà II a tots els homes, 21 d'octubre de 1962.

AGENDA

- **Dijous, 17 d'octubre.** Lliçó inaugural de l'IREL.
—A les 19.30 h, cicle de conferències: «L'acompanyament». «Acompanyar per alliberar», a càrrec de Josep M. Forné. Edifici del Rectorat, UdL.
- **Divendres, 18 d'octubre.** Xerrada i exposició sobre Missions. Parròquia del Pilar.
- **Dissabte, 19 d'octubre.** Tot el dia, sortida interdiocesana: «Tren missioner» a Montserrat.
- **Diumenge, 20 d'octubre.** Domund. Jornada Mundial de les Missions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Rm 1,1-7 / SI 97 / Lc 11,29-32]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.

15. □ Dimarts [Sir 15,1-6 / SI 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), verge carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.

16. ■ Dimecres [Rm 2,1-11 / SI 61 / Lc 11,42-46]. Santa Hedvig (Eduvigis), religiosa cistercenca

(†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), verge salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal·deric.

17. ■ Dijous [Rm 3,21-30 / SI 129 / Lc 11,47-54]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.

18. ■ Divendres [2Tm 4,10-17b / SI 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, pa-

tró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.

19. ■ Dissabte [Rm 4,13.16-18 / SI 104 / Lc 12,8-12]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i sant Isaac Jogues (†1647), prevs. jesuïtes, i sis preveres més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu, prev.; sant Pere d'Alcàntara, prev.

20. ■ Diumenge vinent, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / SI 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Sant Andreu de Creta, monjo; santa Irene, vg. i mr.

Diumenge XXVIII de durant l'any (C)

COMENTARI

Som també leprosos nosaltres?

La lepra és un tipus de malaltia desagradable a la vista. Això fa que la gent s'aparti dels leprosos i més quan es pensava, com en temps de Jesús, que s'encomanava. Per això en la legislació d'Israel els leprosos eren declarats impurs i havien de viure apartats del culte i de la relació habitual amb altres persones: eren uns marginats totals. En temps de Jesús era una malaltia bastant estesa. Per això no ens estranya que tant la primera lectura com l'evangeli ens en parlin.

La primera lectura ens narra la guarició del lepros Naaman després de *banyar-se al Jordà*. Llavors vol recompensar el profeta Eliseu però aquest no accepta cap present del general siria, no s'aprofita de la curació: *No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor*. Però aquesta guarició provoca la conversió de Naaman: *D'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor*. Arriba a la fe.

A l'evangeli, Jesús guareix deu leprosos però només un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu, es prosternà als peus de Jesús i li donava gràcies. Els altres nou ni se'n recorden de qui els ha curat. Per això diu Jesús: *No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?* I un cop més Jesús alaba la fe d'un samarità: *La teva fe t'ha salvat*. El samarità, que era doblement impur per a un jueu per la seva religió i la seva lepra, és l'únic que manifesta la fe autèntica i es mostra agraït al Senyor. Ser curat de la lepra era tornar a la vida com una persona. Podem dir que fa realitat el que diu Pau que demana que *els elegits aconseguixin la salvació*. Ell ha aconseguit la salvació més enllà de la guarició física. La nostra lepra és tot allò que ens margina o margina els altres: l'avarícia, el tancament en nosaltres, les crítiques als germans, la condemna dels qui són diferents... També Jesús ens ha d'alliberar de la nostra lepra.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor.» Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo.» Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «¿Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

► Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç / sagrat han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la bona nova que jo predico, i per això he de sofrir fins trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la paraula de Déu. Jo ho suporto tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dona en Jesucrist. Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però, com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samaria i Galilea. Al moment que entrava en un poble li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!» En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrere donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità. Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

► Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 5,14-17)

En aquellos días, el sirio Naamán bajó y se bañó en el Jordán siete veces, conforme a la palabra de Eliseo, el hombre de Dios. Y su carne volvió a ser como la de un niño pequeño: quedó limpio de su lepra. Naamán y toda su comitiva regresaron al lugar donde se encontraba el hombre de Dios. Al llegar, se detuvo ante él exclamando: «Ahora conozco que no hay en toda la tierra otro Dios que el de Israel. Recibe, pues, un presente de tu siervo». Pero Eliseo respondió: «Vive el Señor ante quien sirvo, que no he de aceptar nada». Y le insistió en que aceptase, pero él rehusó. Naamán dijo entonces: «Que al menos le den a tu siervo tierra del país, la carga de un par de mulos, porque tu servidor no ofrecerá ya holocausto ni sacrificio a otros dioses más que al Señor».

► Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas. / Su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su salvación, / revela a las naciones su justicia. / Se acordó de su misericordia y su fidelidad / en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la salvación de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera; / gritad, vitoread, tocad. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tim 2,8-13)

Querido hermano:

Acuérdete de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David, según mi evangelio, por el que padezco hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación y la gloria eterna en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito: Pues si morimos con él, también viviremos con él; si perseveramos, también reinaremos con él; si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Una vez, yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samaria y Galilea. Cuando iba a entrar en una ciudad, vinieron a su encuentro diez hombres leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros». Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes».

Y sucedió que, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se postró a los pies de Jesús, rostro en tierra, dándole gracias. Este era un samaritano. Jesús, tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha habido quien volviera a dar gloria a Dios más que este extranjero?». Y le dijo: «Levántate, vete; tu fe te ha salvado».